

Sygn. akt IV P 271/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2013 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Ławnicy: E. N., G. P.

Protokolant : Anna Włodarczak

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2013 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w M.

o odszkodowanie

I zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w M. na rzecz powoda M. R. kwotę 8.433,20 zł netto (osiem tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote 20/100) tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę;

II zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w M. na rzecz powoda M. R. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w M. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 375 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był ustawowo zwolniony;

IV wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2811 zł netto.

Sygnatura akt IV P 271/12

UZASADNIENIE

Powód M. R. wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. w M. domagając się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach. W uzasadnieniu wskazał na okoliczności związane z łączącą strony umową o pracę na czas nieokreślony. Wskazał, iż przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim pobierając z tytułu niezdolności do pracy zasiłek chorobowy. Dnia 13 grudnia 2012 roku nabył uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 8 miesięcy. Kopię orzeczenia przedłożył pracodawcy. Dnia 20 grudnia 2012 roku otrzymał od pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 par.1 pkt 1b. Jako dzień rozwiązania umowy o pracę wskazano 18 sierpnia 2012 roku. Powód podniósł, iż dokonując rozwiązania umowy w powyższym trybie pracodawca dopuścił się naruszenia przepisów prawa albowiem na dzień rozwiązania umowy nie minął jeszcze okres łącznego pobierania zasiłku chorobowego i trzy miesiące okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Dlatego też na podstawie art. 56 kp powód domagał się przywrócenia do pracy.

W odpowiedzi na pozew (...) sp. z o.o. w M. wskazała, iż dnia 28 stycznia 2013 roku wystosowała do powoda pismo, w którym cofnęła oświadczenie z dnia 18 grudnia 2012 roku doręczone powodowi dnia 20 grudnia 2012 roku. Przyznała

naruszenie prawa , na które wskazał powód i zwróciła się do niego o wyrażenie zgody na cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia w trybie art. 56 par. 1 pkt 1b kp. 9 (k. 10)

W odpowiedzi pismem z dnia 7 lutego 2013 roku (k. 18) powód zmienił żądanie domagając się – w miejsce przywrócenia do pracy- odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia – kwoty 8.000 zł. netto. Kwota ta – po zapoznaniu się powoda z zaświadczeniem o wysokości wynagrodzenia (k. 26) zostało sprecyzowane na kwotę 8.433,20 zł. netto. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Pismem z dnia 4 marca 2013 roku (k. 23) podniesiono, że gdyby powód poinformował stronę pozwaną o uzyskaniu świadczenia rehabilitacyjnego do rozwiązania umowy nie doszłoby. Wskazano, że powód zmienił swoje żądanie na odszkodowanie, choć żadnej szkody nie poniósł albowiem w dalszym ciągu pobiera świadczenie rehabilitacyjne, a zatem wykorzystując sytuację próbuje uzyskać bezzasadną korzyść majątkowa. Zgodnie zaś z art. 8 kp nie można ze swego prawa czynić użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Zdaniem strony pozwanej powód istotnie przyczynił się do rozwiązania umowy o pracę. Ponadto przywrócenie powoda do pracy nie jest ani niecelowe ani niemożliwe.

Ustosunkowując się do tego powód w piśmie z dnia 14 marca 2013 roku (k.33) podtrzymał stanowisko w sprawie. Dodatkowo podniesiono, iż pismo w sprawie uprawnień powoda do świadczenia rehabilitacyjnego wpłynęło do pracodawcy 19 grudnia 2012 a nie , jak wskazuje pracodawca 19 stycznia 2013 roku. Dało to stronie pozwanej czas na cofnięcie oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, co pracodawca uczynił dopiero po otrzymaniu pozwu. Co do braku przeszkód w przywróceniu powoda do pracy wskazano, iż nadal potrzebuje on rehabilitacji celem odzyskania zdolności do pracy, dlatego żąda odszkodowania . Dla zasadności tego żądania, jak wskazał powód, nie ma znaczenia, czy powód poniósł szkodę i czy pobiera świadczenie rehabilitacyjne. Nie uznał sprzeczności żądania z art. 8 kp.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. R. zatrudniony był u strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w M. , w tym od dnia 23 września 2008 roku na czas nieokreślony.

dowód: akta osobowe powoda w załączeniu)

Dnia 13 grudnia 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził u powoda dalszą niezdolność do pracy rokującą odzyskanie tej zdolności uznając za zasadne ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 8 miesięcy.

Dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 5

Pismem noszącym datę 18 grudnia 2012 roku strona pozwana rozwiązała z powodem umowę bez wypowiedzenia w trybie art. 53par. 1 pkt 1b kp, wskazując , iż przyczyną jest niezdolność powoda do pracy na skutek choroby.

dowód: pismo pracodawcy k. 4

Po zapoznaniu się z pozwem, jaki do sądu pracy złożył powód, strona pozwana pismem z dnia 28 stycznia 2013 roku cofnęła oświadczenie z dnia 18 grudnia 2012 roku. Wskazano, iż zasiłek chorobowy powód pobierał do 17 stycznia 2013 (winno być grudnia 2012) , 18 grudnia nie stawiał się do pracy a orzeczenie lekarza orzecznika ustalające uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego pracodawca otrzymał 19 stycznia 2013 roku(winno być grudnia 2012)

Dowód: pismo z dowodem nadania k. 12,13

Powód nie wyraził zgody na cofnięcie oświadczenia pracodawcy /vide protokół rozprawy k. 42/

Wysokość wynagrodzenia powoda za okres trzech miesięcy liczona jak ekwiwalent za urlop wynosi 10.284,39 zł. Brutto(8.433,20 netto)

Dowód: zaświadczenie k. 26

Ustalen stan faktyczny sąd dokonał na podstawie art. 229-231 kpc albowiem strony przyznały, iż okoliczności stanu faktycznego nie są sporne. W uzasadnieniu powołano jednak dowody wraz z kartami w aktach dla możliwości odniesienia stanu faktycznego do poszczególnych dokumentów.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 56 § 1 kp pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Przepisy art. 45 § 2 i 3 1 stosuje się odpowiednio(§ 2).

Odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 kp, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia(art. 58 kp).

Jak wynika z powołanych przepisów przesłanką uprawniającą do wypłaty na rzecz pracownika przewidzianego w art. 56 kp odszkodowania jest naruszenie przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia. W niniejszej sprawie przesłanka ta została spełniona, a naruszonym przepisem była norma art. 53§1 pkt 1 lit b, zgodnie z którym pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Jest to szczególnie sposób uregulowania odpowiedzialności pracodawcy, której nie należy zestawiać z odpowiedzialnością deliktową czy kontraktową uregulowaną w innym akcie normatywnym- w kodeksie cywilnym. Pracownik nie musi więc wykazać ani zawinienia pracodawcy (jak w przypadku deliktu) ani wysokości szkody , od której uzależniona jest wysokość odszkodowania - wysokość tę określa wprost art. 58kp. Zmiana żądania z przywrócenia do pracy na odszkodowanie nie może być przy tym uznana za nadużycie prawa, czy działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, skoro powód – z uwagi na niezdolność do pracy, nie mógłby w praktyce tej pracy świadczyć. Natomiast sprzeczności z tymi zasadami można dopatrywać się po stronie pracodawcy, który po pierwsze w sposób niestaranny , pełen omyłek redagował kierowane do powoda pisma mające dla niego istotną treść albowiem zmierzającą do zakończenia wieloletniej współpracy, po drugie, mimo, iż dnia 19 grudnia 2012 roku otrzymał pismo o uprawnieniach powoda do świadczenia rehabilitacyjnego, wstrzymał się z cofnięciem oświadczenia do daty otrzymania pozwu.

Nie może przy tym pracodawca zasłaniać się niewiedzą w zakresie uprawnień powoda do świadczenia rehabilitacyjnego powoda w dacie rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, skoro rozwiązał umowę w trybie art. 53kp, a nie 52 kp w związku z nieusprawiedliwionym niestawiennictwem powoda do pracy.

Co do celowości przywrócenia powoda do pracy wskazać należy, iż to pracownik dokonuje wyboru przysługującego mu roszczenia w razie naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia. O niecelowości przywrócenia (a nie o niecelowości zasądzenia odszkodowania) orzec może sąd na podstawie art. 45 §2 kp, i to tylko w ocenie żądań pracownika a nie postulatów pracodawcy.

Wszystkie powyższe rozważania są wynikiem uznania nieskutecznego cofnięcia oświadczenia pracodawcy z dnia 18 grudnia 2012 roku wobec braku zgody powoda w tym zakresie (art. 61 §1 kc w zw. z art. 300 kp)

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji. O kosztach procesu, stanowiących w tym przypadku koszty zastępstwa procesowego, orzeczono na podstawie art. 98 kpc , wysokość kosztów zastępstwa ustalając w

oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (DZ U z dnia 3 października 2002 roku nr 163, poz. 1349ze zmianami)

Koszty sądowe od strony pozwanej zasądzono na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) , wysokość opłaty ustalając na podstawie art. 13 powołanej ustawy o kosztach.

Punkt IV wyroku jest wyrazem dyspozycji art. 477² §1 kpc.

1 **Art. 45.** § 2. Sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się do pracowników, o których mowa w art. 39 i 177, oraz w przepisach szczególnych dotyczących ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę, chyba że uwzględnienie żądania pracownika przywrócenia do pracy jest niemożliwe z przyczyn określonych w art. 41¹; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu.